യാത്രക്കിടയിൽ

സാംകുട്ടി ചാക്കോ
നിലമ്പൂർ

ചില ചരിത്ര പാഠങ്ങൾ

ഈ കുറിപ്പ് നിങ്ങൾ വായിക്കുമ്പോഴേക്കും പോപ്പ് റാറ്റ്സിംഗർ അധികാരം വിട്ടൊഴിഞ്ഞ് വിശ്രമ ജീവിതത്തിന്റെ ഏകാന്തവാസത്തിലേക്ക് പ്രവേശിക്കും. മരണംവരെ തുടരാവുന്ന കസേരയെ മരണത്തിന് മുമ്പേ വേണ്ടെന്ന് വയ്ക്കാൻ അസാധാരണമായ ഇച്ഛാശക്തി വേണം. പോപ്പ് ബനഡിക്ട് പതിനാറാമന്റെ തീരുമാനത്തിന് പിന്നിൽ ആദരവോടെ ഒരു പൂച്ചെണ്ട് സമ്മാനിക്കട്ടെ.

കഴിഞ്ഞ ചില മാസങ്ങളായി ഞാൻ ഹാലേലൂയ്യാ ഇയർബുക്കിന്റെ പണിപ്പുരയിലാണ്. മലയാളി പെന്തെക്കോസ്തിന്റെ ചരിത്രവും വർത്തമാനവുമൊക്കെ ക്രമീകൃതമായ നിലയിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുവാനുള്ള പരിശ്രമം. സത്യത്തിൽ ഞാനെങ്ങും എത്തിയിട്ടില്ല. കരിമ്പടക്കെട്ടിൽ കയറിപ്പിടിച്ചവന്റെ അവസ്ഥയിലാണ് ഞാനിപ്പോൾ. പത്തോ പതിനഞ്ചോ പേരടങ്ങുന്ന ഒരു ടീം പൂർണ്ണസമയം ചെയ്യേണ്ടുന്ന ജോലിയാണ് ഒറ്റക്കെടുത്ത് തലയിൽ വച്ചത്. ഇല്ലത്തൂന്ന് ഇറങ്ങുകയും ചെയ്തു അമ്മാത്തോട്ട് എത്തീമില്ലാന്ന് പണ്ട് നമ്പൂരിച്ചൻ പറഞ്ഞ പോലായി കാര്യങ്ങൾ.

എന്തായാലും ചരിത്രം അന്വേഷിച്ചുള്ള വായനകൾക്കും, അഭിമുഖങ്ങൾക്കുമിടയിൽ കുറെയേറെ ഉൾക്കാഴ്ചകൾ ലഭിച്ചു. രസകരമായ എത്രയെത്ര സംഭവങ്ങൾ. മലയാളി പെന്തെക്കോസ്ത് ഇതുവരെയെത്തിയ കഥക്കിടയിലെ ചെറുതും വലുതുമായ വ്യക്തികളുടെ ജീവിതത്തിലൂടെ യാത്ര ചെയ്യുമ്പോൾ പിൻതലമുറ എത്ര വികലമായാണ് കാര്യങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കുന്നതെന്ന തിരിച്ചറിവുകൾ. പിന്നെ പച്ചമനുഷ്യരായ നമ്മുടെ പിതാക്കന്മാരുടെ സൗന്ദര്യപ്പിണക്കങ്ങൾ, പക, മത്സരങ്ങൾ തുടങ്ങി എണ്ണിപ്പറയുവാൻ എന്തൊക്കെ.

1909-ൽ ജോർജ്ജ് ബർജ് എന്ന ജർമ്മൻകാരൻ കൊട്ടാരക്കരയിലെത്തുന്നതോടെയാണ് കേരളത്തിലെ പെന്തെക്കോസ്ത് ചരിത്രം ആരംഭിക്കുന്നത്. അതിന് മുമ്പും ചില ഇളക്കങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളത് വിസ്മരിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ പിന്തുടർച്ചകൾ ഇല്ലാതിരുന്ന ആ ഉണർവ്വുകളെ മലയാളി പെന്തെക്കോസ്തിന്റെ ചരിത്രാരംഭമായി ജെ.സി.ദേവ്സാർ പലടത്തും പറയാറുണ്ട്. ഞാനതിനെ തള്ളിക്കളയുന്നില്ല. എങ്കിലും ബർജസിൽ നിന്ന് തുടങ്ങുന്നതാണ് കൂടുതൽ കൃത്യതയുള്ള ചരിത്രാവലോകനം.

അതിനെത്തുടർന്ന് കുക്ക് സായിപ്പിന്റെ ആഗമനം. 1914-നാണ് കുക്ക് സായിപ്പെത്തുന്നത്. കുക്ക്സായിപ്പിന്റെ കേരളാഗമനത്തിന്റെ സെന്റിനറി ആഘോഷിക്കാനുള്ള തയ്യാറെടുപ്പിലാണല്ലോ മലയാളി പെന്തെക്കോസ്ത് സമൂഹമിപ്പോൾ.

ഇടയ്ക്ക് മറ്റൊരു കാര്യം മുക്തിമിഷനിലെ പരിശുദ്ധാത്മ പകർച്ചയുടെ സെന്റിനറി ആഘോഷം ചില വർഷങ്ങൾക്ക് മുമ്പ് തിരുവല്ലയിൽ നടന്നത് വായനക്കാർ ഓർക്കുമല്ലോ. അതിനെക്കുറിച്ച് വളരെ മോശമായി 'പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ ശതാബ്ദി ആഘോഷിക്കുവാൻ നീ ആരാടാ' എന്ന ശൈലിയിൽ നമ്മുടെയൊരു പ്രസംഗകൻ സ്റ്റേജിൽ മിമിക്രി കാണിക്കുന്നതും കണ്ടു. 'അജ്ഞനമെന്നത് ഞാനറിയും അത് മഞ്ഞളുപോലെ വെളുത്തിരിക്കും' എന്ന് പണ്ടൊരു മഹാജ്ഞാനി തട്ടിവിട്ടതുപോലെ പ്രസംഗവേദിയിൽ അൽപ്പത്തം വിളമ്പുവരെ ഓർത്ത് പരിതപിക്കുകയല്ലാതെ എന്തു ചെയ്യാൻ.

കുക്കുസായിപ്പിനെക്കുറിച്ചാണല്ലോ പറഞ്ഞു വരുന്നത്. സായിപ്പിന്റെ സംഭാവന കേരളാ പെന്തെക്കോസ്തർക്ക് മറക്കാനാവില്ല. ഓവർസിയർ സ്ഥാനം ഉപേക്ഷിക്കുവാൻ മനസ്സില്ലാതിരുന്ന കുക്ക് സായിപ്പിനെ ദുഃഖത്തോടെ പറഞ്ഞുവിട്ട ചർച്ച് ഓഫ് ഗോഡുകാർ തന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സെന്റിനറി ആഘോഷിക്കുന്നതിൽ സന്തോഷമുണ്ട്.

ഏതായാലും കുക്കു സായിപ്പിന്റെ ആത്മകഥയുടെ മലയാളം പരിഭാഷ പ്രിയ സുഹൃത്ത് റോയി മേപ്രാൽ അതിമനോഹരമായി നിർവ്വഹിച്ചിരിക്കുന്നു. റോയിക്കൊരു നല്ല നമസ്ക്കാരം. എന്നാൽ ആത്മകഥയിൽ കുക്ക്സായിപ്പ് കാണിച്ചത് അല്പം കടന്ന കയ്യായിപ്പോയി. സായിപ്പിന്റെ മനസ് അന്നും ഇന്നുമെല്ലാം ഒന്നുതന്നെയെന്ന് സൂക്ഷിച്ചു വായിക്കുന്നവർക്ക് മനസ്സിലാകും. പറ്റിയാൽ അടുത്തലക്കത്തിൽ സായിപ്പിന്റെ പുസ്തകത്തെക്കുറിച്ചെഴുതാം.

1920 വരെ പെന്തെക്കോസ്തിന് കേരളത്തിൽ കാര്യമായ വേരോട്ടമുണ്ടാക്കാൻ സാധിച്ചില്ലെന്നതാണ് വാസ്തവം. ഒന്നാം ലോകമഹായുദ്ധാനന്തരം മലങ്കരയിലെ ക്രിസ്തീയ ചെറുപ്പക്കാരുടെയിടയിൽ പെന്തെക്കോസ്ത് വിശ്വാസത്തിന് കിട്ടിയ സ്വീകാര്യത അത്ഭുതാവഹമാണ്.

> **19,20 വയസ്സു മുതൽ 30 വയസ്സിൽ താഴെയുള്ള ചെറുപ്പക്കാരാണ് മധ്യതിരുവിതാംകൂറിൽ പെന്തെക്കോസ്തിന്റെ പുറകെ ആദ്യം ഇറങ്ങിത്തിരിച്ചത്. എന്നെ ഏറ്റവും അത്ഭുതപ്പെടുത്തുന്ന കാര്യം ഇതാണ്. ശക്തമായ സാമുദായിക കെട്ടുറപ്പുള്ള മലങ്കരയിലെ സമുദായ സഭകളിൽ നിന്ന് ഒരു സാധ്യതകളും മുന്നിൽ കാണാനാവാത്ത ഒരു വിശ്വാസ വ്യതിയാനത്തിന് വേണ്ടി നൂറുകണക്കിന് ചെറുപ്പക്കാർ സകലവും വിട്ടിറങ്ങിയ കഥ കോരിത്തരിപ്പിക്കുന്നതാണ്.**

19,20 വയസ്സു മുതൽ 30 വയസ്സിൽ താഴെയുള്ള ചെറുപ്പക്കാരാണ് മധ്യതിരുവിതാംകൂറിൽ പെന്തെക്കോസ്തിന്റെ പുറകെ ആദ്യം ഇറങ്ങിത്തിരിച്ചത്. എന്നെ ഏറ്റവും അത്ഭുതപ്പെടുത്തുന്ന കാര്യം ഇതാണ്. ശക്തമായ സാമുദായിക കെട്ടുറപ്പുള്ള മലങ്കരയിലെ സമുദായ സഭകളിൽ നിന്ന് ഒരു സാധ്യതകളും മുന്നിൽ കാണാനാവാത്ത ഒരു വിശ്വാസ വ്യതിയാനത്തിന് വേണ്ടി നൂറുകണക്കിന് ചെറുപ്പക്കാർ സകലവും വിട്ടിറങ്ങിയ കഥ കോരിത്തരിപ്പിക്കുന്നതാണ്.

പെന്തെക്കോസ്തിന്റെ മുൻനിര നേതാക്കൾ പെന്തെക്കോസ്ത് വിശ്വാസം സ്വീകരിച്ചപ്പോൾ അവരുടെ പ്രായം 20-നും 30നും ഇടയിലായിരുന്നുവെന്ന് മനസ്സിലാക്കുമ്പോൾ ഞെട്ടിപ്പോകും.

പാസ്റ്റർ കെ.ഇ.ഏബ്രഹാം, പാസ്റ്റർ കെ.സി.ചെറിയാൻ, പാസ്റ്റർ പി.എം.സാമുവേൽ, പാസ്റ്റർ കൊടുന്തറ ഉമ്മച്ചൻ, പാസ്റ്റർ ടി.ജി.ഉമ്മച്ചൻ, പാസ്റ്റർ എ.സി.സാമുവേൽ, പാസ്റ്റർ ടി.എം.വർഗീസ്... 20 വയസ്സിനും 30 വയസ്സിനും ഇടയിൽ പെന്തെക്കോസ്തിന്റെ പുറകെ ജീവിതം വലിച്ചെറിയുവാൻ ധൈര്യം കാണിച്ച ഈ ചെറുപ്പക്കാരാണ് നമ്മുടെ പിതാക്കന്മാർ, അവരാണ് ഈ സമൂഹത്തെ കെട്ടിപ്പടുത്തത്.

ഞാൻ ഇതെഴുതുമ്പോൾ എന്റെ കാലഘട്ടത്തെയും എനിക്ക് പിന്നാലെ വന്ന തലമുറയെയും ഞാൻ നിരീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടാണ് എഴുതുന്നത്. എന്തുകൊണ്ട് എന്റെ തലമുറയിൽ ഇരുപതിനും മുപ്പതിനും ഇടയ്ക്കുള്ള ചെറുപ്പക്കാർ പിതാക്കന്മാരുടേതു പോലെ ആത്മീയ വിപ്ലവത്തിന് ധൈര്യം കാണിക്കുന്നില്ല? എന്റെ പുറകേ വന്ന തലമുറയ്ക്കും അതിന് പുറകേ വരുന്ന തലമുറക്കും എന്തുകൊണ്ട് വിപ്ലവങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുവാൻ കഴിയുന്നില്ല? എനിക്ക് നിരാശയുണ്ട്. എന്റെ കാലഘട്ടത്തിലെ ചെറുപ്പക്കാരെ ഓർത്ത്. അവർ തങ്ങളുടെ സുരക്ഷിത താവളങ്ങൾ വിട്ട് ഒരിക്കൽപ്പോലും പുറത്തിറങ്ങിയില്ല.

പല്ലുകൊഴിഞ്ഞ നേതൃത്വത്തിന് ഓശാന പാടിയും, അവരുടെ അറുബോറൻ പ്രസംഗങ്ങൾക്ക് മാർക്കിട്ടും, ഈ സംവിധാനങ്ങൾക്ക് ചെറിയൊരു പോറൽ പോലും ഏൽപ്പിക്കാതെ നാം സുഖിച്ചു ജീവിക്കുന്നു. ചരിത്രപാഠങ്ങൾക്ക് മുമ്പിൽ വാതിൽ കൊട്ടിയടച്ച് നാം നമ്മുടെ സുരക്ഷിത താവളങ്ങൾക്കകത്ത് ചിതൽപ്പുറ്റായി മാറിയിരിക്കുന്നു.